

VRAŽDA V NÁDRAŽNÍM DOMKU

Operativní práce je základem vyšetřování každého kriminálního případu. Přitom málokdo ví, že právě operativci – tedy kriminalisté, kteří se pohybují v terénu – se musí umět přizpůsobit každému prostředí a přirozeně se pohybovat mezi obyčejnými lidmi, bohatými podnikateli, v podsvětí a třeba i mezi lidmi bez domova. Často právě na jejich komunikačních schopnostech závisí úspěch vyšetřovaného případu. S kriminalisty z olomouckého policejního ředitelství jsem se poprvé potkal v okamžiku, kdy rozplétali kauzu týkající se drog. Když jsem chvíli poslouchal jejich zapálenou debatu nad taktickými momenty ve vyšetřování, okamžitě měli můj obdiv. Přesně věděli za kým jít, na co se zeptat, koho se naopak prozatím nevyptávat a také hned měli několik rozpracovaných teorií, co může nastat a jakou řetězovou reakci to spustí. Zkrátka to pro mě byla velká škola taktického a politického myšlení, i když o politiku vůbec nešlo. Tehdy jsme se poprvé bavili i o tom, že bychom mohli natočit některý z jejich případů pro *Legendy kriminalistiky*. Zajímavých detektivek, skutečně náročných případů i děsivých zločinů měli samozřejmě i v Olomouci celou řadu. Nakonec jsme

VRAŽDA V NÁDRAŽNÍM DOMKU

Nádražní domek, ve kterém došlo v roce 2007 k vraždě

ale vybrali případ, který dobře kombinuje všechny tyto možnosti. Případ, kterým se vracíme do roku 2007 a ve kterém se právě operativci zasloužili o to, aby zmizelý vrah na svobodě nemohl pokračovat ve svém sadistickém sebeuspokojování. Chybělo totiž málo a ve své komunitě by zmizel beze stopy.

SMRT UPROSTŘED NOCI

Je mrazivé ráno 14. listopadu roku 2007 a k drážnímu domku neda-leko nezamyslického nádraží na Olomoucku se blíží shrbená postava s igelitovou taškou. Jeden z místních bezdomovců postrádá svou známou, která tady v domku pravidelně přespává, a v mrazivém dopoledni se na ni snaží dovolat a dobouchat. Když nikdo neodpovídá, nahlédne dovnitř skrz poškozené dveře a jen stěží svou známou, ležící na zemi mezi hromadou oblečení, pozná. Je mrtvá a její obličej nese stopy po brutálním násilí. V šoku vybíhá pro pomoc a po pár

desítkách metrů zastaví projíždějící policejní auto. Společně se pak vrátí k domku a vstoupí dovnitř rozbitými dveřmi.

„Ta hlídka se tam dostala skleněnou výplní a vlastně v pravém zadním rohu místnosti viděla, že pod hromadou oblečení leží pravděpodobně mrtvola paní, která tam bydlela,“ vzpomíná na úvodní minuty případu kpt. Ladislav Rabina. V tom okamžiku policie rozjíždí zaběhnutý systém, během kterého stahuje maximum lidí z kriminálky kvůli předpokladu, že žena nezemřela přirozeně, ale násilnou smrtí.

Právě v té době upozornilo vyšetřovatele Jana Pavla operační středisko: „V Nezamyslicích prý byla nalezená mrtvola ženy ve věku kolem 50 let, jedná se o paní Dagmar, bezdomovkyni z Nezamyslic. Na jejím těle jsou známky násilí – takže to byl ten první implus proč jsme na místo vjžděli.“

Kriminálka ve výjezdu přijede k železničnímu přejezdu, u něhož se drážní domek nachází, do půl hodiny. V mrazivém dni pak tým kriminálky s vyšetřovatelem Janem Pavlem čeká několik hodin práce ve vybydleném domku s rozbitými okny.

Podle kriminalisty Ladislava Rabiny bylo při vstupu do domku ze strany od kolejí patrné, že do domku někdo vstoupil násilím: „To znamená, i když byla zima, tak ta paní se tam dokázala zavřít v tom domku a dveře si zajistila smetákem nebo násadou od lopaty – když my jsme přicházeli do domku, tak bylo zřejmé, že tam někdo vnikl násilím, protože bylo rozbité vstupní okno na spodních dveřích a tím vstupním oknem na dveřích, vlastně někdo prošel. Pachatel pravděpodobně vešel dovnitř a rovnou zaútočil, protože jak na podlaze u toho domku, tak i před ním na zemi, byly vidět krevní stopy.“

„Hledali jsme jakékoliv stopy, které by nám ukázaly na konkrétní osobu, konkrétního pachatele a hledali jsme stopy, které by nám pomohly nějakým způsobem zrekonstruovat, jak se ten čin odehrával, co se v době činu na tom místě stalo,“ popisuje Jan Pavel první chvíle na místě nálezu. Bylo evidentní, že k útoku tady skutečně došlo – sklo bylo rozbité směrem dovnitř a uvnitř se nacházely

Mrtvola žena byla ukryta pod oblečením.

střepey. Před domkem byla krev, což znamenalo, že někdo, kdo byl od krve nebo krvácel, se musel pohybovat i kolem domku. Vyšetřovatele Pavla zaujal na místě nalezený otevřený kufr: „Byly z něj vysypané věci, různé staré časopisy a podobně, takže to pro nás bylo jedno z takových vodítek, protože jsme předpokládali, že ten kufr přišel do kontaktu s pachatelem. Pak jsme se soustředili na tělo poškozené.“

Pokračující prohlídka těla vzápětí přinesla týmu kriminalistů a soudní lékařky poměrně šokující odhalení – žena měla na těle stopy svědčící o sexuálním útoku, například kousnutí. Pravděpodobně mohla být i znásilněna. „Aranžmá místa nálezu takovému útoku nasvědčovalo, a když se posléze v rámci ohledání prohlížela i na genitálu, odhalila soudní lékařka charakteristické oděrky,“ vysvětluje Jan Pavel. Ladislav Rabina k tomu dodává: „Poškozená byla nahá, na sobě měla kalhotky. Ale ty kalhotky byly oblečeny nepřírozně, byly opačně, jako kdyby je na ni někdo narafičil, že si je prostě takhle neoblíkla sama. Ležela na zádech a měla zdevastovaný

Zajištěné krevní stopy

rozbitý obličej. Ta představa, že i takovou paní, bohužel prostě trosku, která vegetovala, hygiena absolutně nulová, ji někdo znásilnil – ze začátku jsme tomu prostě nechtěli moc věřit.“

Motiv, se kterým kriminálka od tohoto okamžiku pracovala, byl jak sexuální, tak i loupežný – nenašly se totiž ani ženiny doklady, ani její peněženka. Úvodní šetření patřilo nejbližšímu okolí místa vraždy a také úvahám o případných svědcích, kteří mohli zaznamenat příchod neznámého útočnicka. Drážní domek stál na úplném konci městečka u celkem rušného železničního přejezdu, ale v nejbližším okolí bohužel nebylo žádné osvětlení. Naději zatím dávala odchodová trasa směrem k nádraží, protože mnoho obyvatel části Nezamyslic tudy ve vzdálenosti několika desítek metrů procházelo domů.

A opravdu – řada lidí paní Dagmar od vidění znala a věděli, že v hradle přespává. Vypytávání v okolí nádraží přineslo další informace. I tady ženu dobře znali – součástí komunity místních bezdomovců byla už léta. S bývalým přítelem většinou vysedávala v hospůdce